

PROLOG

Běžela hustou nocí. Listí jí křupalo pod nohama.

Slyšela tlukot vlastního srdce a svého pronásledovatele, který se za ní hnal jako vlk za kořistí.

Celým tělem jí projížděl chlad. Dráсал se přes kalhoty a tričko. Chloupky na těle se ježily.

Pod nohy se jí připletla větev. Zhroutila se do listí, jak široká, tak dlouhá.

Ranky na nohou a rukou ji štípaly jako lechtání mravenců.

Pokusila se vyškrábat zpátky na nohy, ale její tělo ji najednou neposlouchalo. Nereagovalo na žádný z jejích povelů.

Listí teď křupalo o poznání hlasitěji. Těsně u její hlavy.

Věděla, že je tu.

Rozhlédla se.

Měsíční paprsky dopadly na cosi, co nedokázala identifikovat.

Uslyšela pořádně hlasitý svist. Přesně takový, jako když kluci o Velikonocích chodí s pomlázkou.

Najednou byl nad ní. Cítila jeho dech zvětralý pivem. A slyšela, jak vzrušeně a přerývaně dýchá.

Vrhl se na ni a ona věděla, že mu v tom nedokáže zabránit.

ČÁST PRVNÍ

ZLOMENÁ PŘÍSAHA

Budík Rebece na nočním stolku zaburácel jako polní troubení při přepadu vojenského ležení nepřítelem.

Rebeka zafuněla a zabručela. Ohnala se po něm rukou, aby ho umlčela. Třeskla rána a to ji probudilo. Otevřela oči a oddechla si, když zjistila, že přístroj pád přežil.

V ten moment tmu v pokoji prořízl kužel světla vycházející z chodby. V jeho prostředku stála černovlasá žena zahalená do županu. „Ty dneska nevstáváš?“ zašeptala do tmy.

Rebeka si povzddechla. Pokud něco ve svých skoro osmnácti letech nesnášela, pak máminy trapné dotazy ohledně toho, zda vstává. Vlastně ne. To bylo až na druhém místě. První příčku zabíraly trapné dotazy týkající se školy. Na třetí místo by zařadila hloupé pohledy, jimiž máma tiše komentovala výběr jejího oblečení.

„Jasně že vstávám,“ odsekla.

„Tak dělej. Mělas myslet na to, že jdeš do práce, než ses šla včera s holkama učit tu matiku. Anebo jsi měla přijít dřív.“

Dveře se s cvaknutím zavřely. V pokoji nastala tma.

Rebeka rukou zašmátrala po nočním stolku. Rozsvítila lampičku a přetáhla si přes sebe peřinu, aby ochránila oči před bodajícím světlem. Měla pocit, že jí někdo vrazil do hlavy balešní hřebíků.

Nadechla se. Zatracená sobota. Zatímco všechny její spolužačky se mohly v sobotu válet v posteli, ona musela vstávat kvůli brigádě. Jenže na druhou stranu se nemusela pachtit v Kauflandu jako celá řada jejích vrstevnic. Měla obrovské štěstí, že ji vzali do Mlýnice. Její původní představy o práci v knihkupectví se sice od reality lišily, ale jinak si stěžovat nemohla. Zákazníci byli příjemní. O majitelích nemluvě. Nikdy by ji nenapadlo, že jejími prvními zaměstnavateli se stanou lidé, které znala od dětství.

„Vstávej,“ vytrhla ji máma z přemýšlení a zabušila na dveře.
„A nebudu to opakovat, mladá dámo.“

No jo, no jo, pomyslela si Rebeka a vylezla z postele.

Natáhla si župan a zamířila do koupelny. V momentě, kdy opouštěla pokoj, se z vedlejší ložnice vyřítila Jolana. Dveře od koupelny za ní zabouchly. Zarachotil zámek.

„Hej,“ zalomcovala Rebeka klikou. „Teď tam jdu já.“

„Pozdě,“ ozvalo se chichotání.

„Mami!“ dovolávala se spravedlnosti.

„Ticho tam,“ krotila matka obě dcery z kuchyně.

„Dělej,“ bouchla pěstí do dveří ve snaze ji popohnat.

„Rebeko!“ zpražila ji matka.

„Ale já přece...“

Následoval matčin rozzlobený pohled.

Rebeka si povzddechla. Takové to prostě bylo vždycky. Jolaně pokaždé všechno prošlo, protože byla mladší. Kdežto ona jako starší všechno slízla. Místo lamentování nad obsazenou koupelnou zamířila zpátky do pokoje, aby si připravila oblečení.

O čtyřicet minut později vstoupila do kuchyně. Máma s Jolanou už seděly u stolu a popíjely čaj. Sestra ji přejela pohledem.

„Co je?“ zeptala se.

„Jsi nějaká vyfintěná. Na sobotní brigádu až moc,“ zachichotala se Jolana.

Máma si starší dceru přeměřila pohledem. Zhodnotila, že na sukni, halence a saku není nic špatného.

„Že ty ses takhle vyfikla kvůli Matějovi.“

„Nech toho,“ strčila do ní.

Jolana jí to oplátila.

„Ale no tak, holky. Klid. Rebeko, sedni si.“

Rebeka poslechla.

„Zamilovaná. Zamilovaná,“ dobírala si ji Jolana.

Rebeka po ní vrhla zlověstný pohled.

„No tak,“ bouchla máma dlaní do desky stolu.

Obě děvčata zmlkla.

„Jolano, už jsi dojedla?“

„Ano.“

„Tak se běž about. Musím tě odvést k paní Melicharové.“

„Ale já...“

„Nebudeme o tom vůbec diskutovat. Musíme vyrazit, ať nepřijdu pozdě do práce.“

Jolana se ztratila.

„Musíš na ni být taková?“

„Jaká?“

„Je ti skoro osmnáct a chováš se jako pětiletá.“

„Tak ať mě neprovokuje.“

„Je malá, nemá z toho ještě rozum. Ale ty bys ho mít mohla.“

Rebeka si povzdechla. Přesně podobnou diskuzi čekala.

„Já vím,“ odvětila, ale ve skutečnosti si myslela svoje. Neměla ráda, když máma používala dvojitý metr.

„Provokuje tě záměrně, protože ví, že se necháš. Je to pro ni hra.“

„Někdy ji fakt nesnáším.“

„Ale no tak,“ pohládila ji máma po tváři. „Nezapomeň, že se dneska máš sejít s tátou.“

Rebeku zalil studený pot. Úplně tu pitomou schůzku vypustila z hlavy. Doufala totiž v duchu, že ji máma do setkání s tím blbem nebude tlačit. Teď se ale ukázalo, že se nejspíš zmýlila.

„Fakt musím?“

„Už jsem mu to slíbila. A víš, jak to mají dospělí.“

Jo. Když dospělí něco slíbí, tak to dodrží. Takový nesmysl.

„A nešla by udělat výjimka? On přece není normální dospělý.“

„Tvůj táta... je v pohodě. A má tě rád.“

V pohodě. Rebeka by člověka s takovou minulostí, jakou má její otec, neoznačila jako někoho, kdo je v pohodě. Stejně tak silně pochybovala o tom, že ji má rád. Nic z toho totiž nikdy nepředvedl. Spíš naopak.

Kdyby tenkrát nepřepadl tu pumpu, máma by se nedala dohromady s tím idiotem a nenarodila by se Jolana. Jinými slovy, prostě by všechno bylo úžasný, jak si pamatovala z dětství, a jejich rodina by se nerozpadla napadrť.

Měla obavy i z toho, jak si lidi ze třídy budou ukazovat a šuškat si, až se provalí, že má otce kriminálního. Už takhle byla

za exota, protože byla ponořená do vlastního světa, kde vládly knihy a její pokusy o psaní.

„Bude tě čekat po práci. Asi tě vyzvedne přímo v Mlýnici.“
Super. Přesně to potřebovala.

Trávit jeden ze dvou volných dnů s tím blbem. Ještě ji s ním někdo uvidí.

„No, musím letět. Tak zatím pa, a ať ti to v práci jde.“
Rebeka jí to odkývala a napila se čaje.
Pak už zaslechla jen tiché klapnutí dveří.

/ 2 /

Sobotní vstávání do práce fakt nesnáším. Člověk, kterej vymyslel, že se bude makat i v sobotu, musel být pěkněj cvok. A pak že to mají knihkupci jednoduchý.

Tak jako v každou jinou vstávací sobotu, i dneska jsem se probudil pět minut před zazvoněním budíku na mobilu. Natáhl jsem se po telefonu, abych ten nepříjemný krám vypnul dřív, než začne být dotěrný.

Pavla se po mém boku neklidně zavrtěla. Přitom sklouzla peřina a odhalila její stehna, tak jsem ji zase přikryl. Při pohybu pode mnou hlasitě zapraskalo péro v matraci postele, která pamatovala snad ještě časy Františka Josefa I.

Pavla se probudila. Otočila se ke mně a zamžourala očima. Při pohledu na mě se usmála.

„Dobré ráno,“ zašeptala do příšeří ložnice.

„Dobré,“ přitulil jsem se k ní, ovinul jí ruku kolem těla a políbil ji. Bylo příjemné cítit po ránu její tělesné teplo a vůni. Leželi jsme tak těsně u sebe, že jsme se dotýkali špičkami nosů.

Usmála se na mě. Vtiskl jsem jí na rty polibek tak křehký a opatrný, jako kdybych jí mohl při použití větší síly ublížit.
„Miluju tě,“ špitl jsem.

„A já tebe.“

Pokusil jsem se dobýt pod její peřinu. Dlaní jsem přešel po jejích stehnech odshora dolů, až jsem se zastavil u klína.

Zachichotala se a odstrčila mě. „Měl bys vstát. Je půl osmý.“

„Za půl hodiny se dá stihnout spousta věcí.“

„Třeba snídaně a rychlá sprcha.“

„Hm,“ zapředel jsem. „Půjdeš do ní se mnou?“

„Ani náhodou. Musíš přijít včas do práce. A nedělej to.“

„Co?“

„Ty tvoje psí oči. Víš, že ti nepomůžou.“

„Zkusit jsem to musel,“ vyloupl jsem se z postele. Vzápětí jsem toho ale litoval. Teď v lednu byla v Pavlině domě na Zbuzanech zima jako v mrazáku, takže jsme spávali pod těžkými duchoňkami, a to i navzdory faktu, že jsme dost topili. S drkotajícím zubem jsem vyrazil do koupelny.

Pustil jsem na sebe velký proud vody, abych se probral, a najednou se otevřely zamlžené dveře od sprchového koutu.

Přede mnou stála Pavla.

Úplně nahá.

Vlezla za mnou a dveře koutu při zavírání hlasitě práskly.

Natlačila mě na stěnu a přísála se mi ke rtům.

Kafe jsem vypil asi na dva loky. Cítil jsem, jak mi horká tekutina proudí tělem. Prohlížel jsem si přitom Pavlu, která si přivlastnila moji košili. „Měl by ses najíst,“ okomentovala moje počínání.

„Mám asi deset minut na to, abych doběhl do Panský,“ usmál jsem se na ni a objal ji.

„No jo. Trávíš čas blbostma.“

„Ty,“ pleskl jsem ji jemně po zadku.

„Hm. Tomu se říká domácí násilí.“

„Hm. Zatkneš mě za něj?“

Dívali jsme se na sebe a nemluvili. Věděl jsem jediné. Její hnědé oči jsou ty nejkrásnější, co znám. A přál jsem si do nich hledět až do konce života.

„Měl bys jít,“ pobídla mě. „Nebo fakt přijdeš pozdě.“

Než jsem stačil odpovědět, zazvonil Pavle telefon. Sáhla po něm. Její rozhovor byl rychlý a došlo mi, že asi nebudu jediný, kdo teď opustí barák.

„Co se stalo?“ zeptal jsem se.

„Na zastávce MHD u Slavíkova lesa našli zmlácenou holku.“

Podívali jsme se na sebe. „Myslíš, že to může mít něco spo-

lečného s těmi grázly, co tenkrát ublížili Martě Kučerové?“ napadlo mě hned.

„To netuším. Ale měl bys letět.“

Měla pravdu.

„Uvidíme se?“ zeptal jsem se.

„Snad jo.“

„Už teď je mi smutno.“

„Mně taky.“

Sníh. Byl všude kolem. Ani jsem si nepamatoval, kdy naposledy ho napadlo tolik. Staří chlapi v hospodě nad partičkou karet a zelenou tvrdili, že takhle bílo bylo naposledy za komančů. Anebo ve *Třech oříšcích pro Popelku*.

Sníh se mi pletl pod nohama, snažil jsem ho prorazit zimními botami. Byl to však boj s větrnými mlýny. Kousky bílé hmoty se k nim lepily spolehlivěji než javorový sirup. Sníh dokonale korespondoval s šedivým nebem a všudypřítomným chladem, který se snažil proniknout přes džíny a starou odrbanou bundu Parker, kterou jsem kdysi dostal od své mrtvé ženy.

U kláštera svaté Kateřiny mi málem podjely nohy po zledovatěném chodníku. Vyrušil jsem řidiče zuřivě škrábajícího zamrzlé okno. Mávli jsme na sebe a já si šel po svém.

Náměstí Míru působilo mrtvě. A Panská ulice na tom nebyla o moc líp. Všude sníh. Dokonce i lavička před Mlýnicí jím byla přikrytá, stejně tak tmavá písmena umístěná nad vchodem do obchodu.

„Dobré ráno.“

Dívka stojící před zamlženou výlohou sebou trhla. Otočila se ke mně. Vypadala, jako kdyby viděla ducha.

„Jsi v pohodě, Rebeko?“

„Jasně. Všechno v pohodě,“ usmála se vzápětí. „Jsem jen trochu utahaná. Učila jsem se do večera s kámoškama na pondělní písemku z matiky.“

„Aha. A nepotřebuješ jít domů? Odpočinout si a pokračovat v učení?“ To poslední, co jsem teď potřeboval, byla unavená brigádnice.

„Ne,“ namítla. „Budu v pohodě.“

„Tak fajn. A omlouvám se, že jdu pozdě. Měl jsem... komplikovanější ráno.“

„Jo, to znám.“

„Tak jdem na to.“

Odemkl jsem zámky od mříží.

/3/

Uvnitř nás přivítalo přítmí a vůně knih.

Zapnul jsem počítač, zatímco Rebeka zamířila dozadu. Odtáhla staré zašupovací dveře, které tu byly snad ještě od dob, kdy jsem byl malý kluk. Ocitla se v kanceláři kombinované se skladem a zašívárnou.

Zamířil jsem za ní.

Když jsem rozsvítil, dopadlo světlo na několik regálů narvaných od podlahy až ke stropu knihami.

Cestou jsem si sundal parkera.

Rebeka už si odložila.

Pro dnešní den zvolila sukni a sako. Na krku se jí pohupoval stříbrný medailonek, který jsme jí s mámou kdysi darovali k narozeninám.

„Uvařím si kafe. Chceš čaj?“ nabídl jsem.

„Jasně,“ přikývla.

„Dobře.“

Připojil jsem do zástrčky starou konvici, která by mohla být babičkou všech rychlovarných konvic. Vypadala na to. Její bílá barva už dávno vzala zaslavé.

„Asi půjdu nahoru...“ navrhla Rebeka.

„Určitě. Pak řeknu, až to bude.“

Přikývla. „A jaký je plán pro dnešek?“

„Vratky.“

„Tak fajn.“

A jinak budeme doufat, že v tomhle nečase doputují do Mlýnice alespoň nějakí čtíva chtíví lidi.